

SETKÁVÁNÍ

ROČNÍK V.

BŘEZEN 2003

3

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

BŘEZEN

2.3.	8:30	BK	Olga Tydlitátová	9:00	BD	Jaroslav Vitek
	10:00	ČK	Olga Tydlitátová	10:00	Kuř	Ctirad Novák VP
	14:15	Rch	Olga Tydlitátová	13:45	Tiš	Jaroslav Vitek
9.3. <i>1. postní</i>	8:30	BK	Jiří Gruber VP	9:00	BD	Jaroslav Vitek VP
	10:00	ČK	Jiří Gruber VP	9:45	Tiš	VP
16.3.	9:00	BK	Olga Tydlitátová	9:00	BD	Jaroslav Vitek
			<i>sborové shromáždění</i>			<i>sborové shromáždění I</i>
	14:15	Rch	Jiří Gruber	13:45	Tiš	Jaroslav Vitek
				19:30	BD	Marta Židková
23.3.	8:30	BK	Jiří Gruber	9:00	BD	Jaroslav Vitek
	10:00	ČK	Jiří Gruber	9.45	Tiš	
			<i>pěvecký sbor Gaudeamus</i>			
30.3.	8:30	BK	Olga Tydlitátová	9:00	BD	Jaroslav Vitek
	10:00	ČK	Olga Tydlitátová			<i>sborové shromáždění II</i>
				13:45	Tiš	Jaroslav Vitek
6.4.	8:30	BK	Jiří Gruber	9:00	BD	Jaroslav Vitek
	10:00	ČK	Jiří Gruber	10.30	Kuř	Jaroslav Vitek
			<i>skautská neděle</i>	13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
	14:15	Rch	Jiří Gruber			
	19:30	ČK	Štěpán Hájek			

LEGENDA

BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim
Tiš Tišnov

Týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po-Pá 9-12, Út 16-18

Pondělí

18.30 - staršovstvo (10.3.)

19.00 - sborové vzdělávání (31.3.)

Úterý

15.00 - služby Boží v DD Věstonická

17.00 - dětský klub

17.00 - biblická hodina pro děti

18.30 - přípravka nedělní školy

19.30 - mládež

Středa

9.30 - klub otevřených dveří

13.00 - služby Boží

v Diakonii Hrnčířská

15.00 - kavárnička

16.00 - konfirmační příprava II. ročník

18.30 - mladší mládež

19.30 - starší mládež

Čtvrtek

16.00 - konfirmační příprava I. ročník

17.00 - biblická hodina pro dospělé

18.30 - redakční rada BEM (13.3.)

Pátek

15.00 - náboženství - Rychmanov

18.30 - zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 - nedělní škola pro děti

11.00 - setkání na faře při kávě a čaji

18.00 - pěvecký sbor Kůrovec

Brno II

Úřední hodiny: Po-Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 - staršovstvo (10.3.)

Úterý

19.30 - třicátníci (4.3.)

19.30 - poslech zvukových záznamů
přednášek (18.3.)

Středa

13.00 - služby Boží

v Diakonii Hrnčířská

18.00 - biblická hodina v BD

19.15 - mládež

Čtvrtek

15.30 - vyučování dětí I., II.

16.30 - příprava konfirmandů I

17.00 - příprava konfirmandů II

Sobota

9.30 - služby Boží v DD Kociánka
(8.3. a 22.3.)

Neděle

10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktori: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Eva Šimková, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10x ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>.

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz.

Odpusť svému bližnímu, pokud ti ukřivdil,
až ty budeš prosit,
budou i tobě hříchy odpuštěny.

Když se člověk na člověka hněvá,
může hledat uzdravení u Hospodina?

Když někdo nemá slitování,
může se modlit za odpuštění svých hříchů?

Když chová zášť, ač sám je smrtelný,
kdo smíří jeho hříchy?

Pamatuj na poslední věci a zanech nenávisti,
pomysli na svůj konec a nechovej zášť vůči
bližnímu.

Oheň vzplane podle toho, jaké je dříví.
Svár vzplane podle toho, jak je tuhý.

Čím je člověk mocnější, tím je prchlivější,
čím je bohatší, tím spíše propuká v hněv.

Jiskra vzplane, když na ni foukáš,
zhasne, když na ni plivneš,
přitom obojí vychází z jedněch úst.

Sír 28,3-12

Obrázek na obálce: detail z úvodní stránky 5. dílu Kralické bible - Zvěstování

Svátek Zvěstování se slavil v Jednotě bratrské 25. března. Dodnes se slaví
v luterských církvích, v církvi římskokatolické i pravoslavné.

Má ještě smysl půst pro křesťana v postmoderní době?

V dnešní době z našeho křesťanského či církevního slovníku slovo půst prakticky vymizelo, slyšíme o něm občas v kázáních. Zůstal půst zcela na okraji našeho zájmu a přemýšlení? Sem tam se s ním setkáváme v životě některých, především katolických rodin, kde je dodržován jako páteční odepření si masitých pokrmů. Známe ale i rodiny, kde se zdržují v postní den i v postní čas pití alkoholických nápojů. Je to půst bohubilý, nebo je to jenom dodržení jakési dlouhodobé tradice a zvyku? Řekneme-li dnes, že se někdo postí, má to většinou význam zdravotní nebo často „kosmetický“: znovunabytí štíhlé linie, ozdravení těla, získání sebevědomí atd. Hovořit o půstu jako o kategorii víry se už jaksí více než půldruhého století moc nenosí. Není literatura ani praktický návod, jak a proč se vlastně máme postit. A přitom máme návod v té nejdostupnější literatuře, kterou máme prakticky každodenně v rukou.

Půst jako zvláštní způsob komunikace člověka s Hospodinem se vine jako červená nit od počátku Bible v mnoha vrstvách a podobách. Vždyť už samo putování Izraele po poušti v knize Exodus je z velké části půstem. Jiným druhem je půst vyhlášený královnou Ester v nejvyšší nouzi izraelského lidu. „Ester dala odpovědět Mardokajovi: Jdi, shromážď všechny židy, kteří jsou v Šušanu, a postěte se za mne. Nejezte a nepijte po tři dny, v noci ani ve dne. Také já a mé dívky se budeme takto postit...“ (Est 4,15-17). Ve zkouškách víry a věrnosti Božím nařízením byl půst výrazem poslušnosti: „Zkus to se svými služebníky po deset dní. Ať nám dávají k jídlu zeleninu a k pití vodu...“ (Daniel 1,12-19). O pravém půstu hovoří naprosto jasně také Izajáš v 58. kapitole. Zde je nutné přecíst celou kapitolu, v níž Izajáš nabádá k plnění příkazů Hospodinových. Jestliže Hospodinovu vůli neplníme, stává se půst formálním a nemá smysl ani účinek. I v pokání Ninivských je velké slovo o půstu. Zejména verš 7. a další. Král nařídil absolutní půst. (Jonáš 3,5-10). Také při návratu Izraele z babylonského zajetí měl půst velikou úlohu. (Ezd 8,21-23). V Novém zákoně je půst významným prostředkem k sebezpytování, oproštění se od tělesných žádostí a dotazování se po Boží vůli. Najdeme zde mnoho příkladů půstu a modliteb – prorokyně Anna: „Nevycházela z chrámu, ale dnem i nocí sloužila Bohu postem a modlitbami.“ (L 2,37), Jan Křtitel se postil na poušti (Mt 3,4) a samozřejmě Pán Ježíš po svém křtu odešel na poušť, kde se postil 40 dní (Mt 4,1-13). Pán Ježíš svým učedníkům vysvětluje, jak se mají postit: „Když ty se postíš, potři svou hlavu olejem a tvář svou umy, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí“ (Mt, 6,16-18).

Samozřejmě z několika ukázek si nemůžeme učinit dokonale obraz, ale hlavně těžko postihujeme důvod půstu. Ve starozákonní době se ukazuje, že např. společný a veřejný půst vyvolávala většinou krajní nouze a volání k Hospodinu o pomoc nebo o změnu jeho rozhodnutí. Mojžíšův zákon předepisoval jediný pravidelný půst na Den smíření, který byl dodržován i v Novém zákoně (Lv 23,27; Sk 27,9). Také byly dodržovány čtyři pravidelné půsty na památku událostí souvisejících se zničením Jeruzaléma (Zach 8,19).

V době před Ježíšem se podařilo farizeům zprofanovat pravidelné posty a svátky do té míry, že se z duchovního požehnání staly zákonickým poutem. Ještě se vychloubali, jak je dodržují (L 18,11-12).

Půst tedy neslouží k týrání těla, ale má nám být dobou, kdy se přímo a vědomě vzdáváme myšlenek na tělesné potřeby, a má nás uvolnit k modlitbám a tichým rozhovorům s naším Pánem. Ovšem nebezpečí, že duchovní cvičení, které se stane

zvykem, může velmi snadno sklouznout do prázdného rituálu, jak jsem naznačil už na začátku, je velké. Pravidelný půst je vzácnou příležitostí k sebezkušování. Je to také vzácný prostředek, jak získat to nejcennější, co nám stále chybí, totiž „čas“. Když třeba vynecháme jídlo, získáme čas, který můžeme věnovat tiché modlitbě, rozhovoru s Pánem, přimlívám. Je to nejen užitečné pro naši duši a tělo, ale může to být velkým požehnáním i pro druhé.

Touto krátkou a samozřejmě neúplnou sondou do problematiky půstu jsem vás chtěl, milé sestry a bratři, upozornit na radosti a úskali, která jsou s půstem spojena. Nehovořil jsem samozřejmě o „technice“ půstu, protože to je samostatná kapitola, která zasahuje také do pravomoci lékařské. Byl bych rád, kdyby se tento článek stal podnětem k diskusi, případně možnosti výměny názorů, třeba na jiném místě Setkávání někdy příště nebo i při besedách v našem sboru.

Blahoslav Šimek

Možnost rekreace v Podkrkonoší

Na evangelické faře v Jičíně je k dispozici pohodlně zařízený jednopokojový byt s příslušenstvím. Odtud se dají podnikat výlety do okolí, do míst známých a turisticky atraktivních: Prachovské skály, Hrubá skála, Sobotka, hrad Kost a další. Turistická mapa Český ráj nás zavede i k rybníkům na koupání, kterých je v okolí několik.

Příhlášky se posílají paní Věře Pákové, Nad Cihelnou 711, Jičín 50601, nebo telefonicky na č. 433 532 526 - a to nejlépe již v březnu až dubnu.

Tuto rekreaci jsem vyzkoušela a vřele ji doporučuji.

Dana Dobešová

Přírůstky do sborové knihovny Brno I:

J.M. Lochman: Oč mi v životě šlo
M. Rejchrt: O něco svobodnější (rozhovor)
M. Rejchrt: Strachy se mění (statě a články)
J. Keřkovský: Pozvánka pro nezasloužilé (kázání)
P.P. Payne: Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský (kázání)
J. Smolík: Křesťanství bez antijudaismu
H.G. Pohlmann: Kompendium evang. dogmatiky
A. Brenonová: Kataři - život a smrt jedné církve
E. Gellner: Pluh, meč a kniha – struktura lidských dějin
R. Galli: Zachránit Jeffryho (beletrie)
J. Rees: Postrach Longfieldu (povídka pro děti)
V. Heleyová: Hlavu vzhůru, Dito (povídka pro děti)
Biblický atlas, vydala Česká biblická společnost

Tyto a další knížky je možné si vypůjčit buď po bohoslužbách nebo v úředních hodinách během týdne.

Přečetli jsme pro vás

Nevyslyšená modlitba ? Ano, ta může být příležitostí vzít jednou - možná poprvé - Boha vážně jako živého a svobodného partnera. Poznáním, že Bůh není automat, do kterého vsypu drobné mince svých modliteb a čekám, že vypadne to, co jsem si objednal. Představme si, jak by se cítil rodič nebo přítel, jemuž bychom nadiktovali své požadavky, a kdyby bez odmlouvání a prodlevy nesplnil naši vůli, začali bychom o něm pochybovat. Slova „ne má, ale tvá vůle se staň“ nejsou žádnou zdvořilostní frází. Věřím-li, že Bůh je dokonale svobodný a že ví lépe než já, co je dobré, proč nejprve nepostavím své přání do jeho světla - s rizikem, že zjistím, že ono přání není tak ryzí nebo důležité, jak se mi dosud jevilo.

Tomáš Halík: Ptal jsem se cest
vybrala Dana Dobešová

Modlitba stromu

Jsem dřevem tvé kolébky,
ohněm, na němž se peče chléb,
rodinným stolem,
krovem tvého domu.

Jsem lůžkem, na němž usínáš,
topůrkem tvého náradí,
tvou rakví.

Přináším čistý vzduch a krásu.
Uchovávám vodu z oblaků a studánek.
Chráním tě svým stínem v letním žáru.
Obklopuji tě dobrem.
Jsem křížem Kristovým.
Slyš mou prosbu -
Chraň mne, měj mne rád!

Báseň bývala před desítkami let pověšena v rámečku z březového dřeva na jednom ze stromů při cestě na Myslivnu. Pro nás ji uchoval br. Kužela.

Jak najít bohatství života? Jednu možnost nabídla psychoanalýza: Chudý povrch života, určený především praktickou starostí a technickým rozumem, má pod sebou vábnou hloubku iracionality. Nosíme v sobě bohaté temné vášně, kterým je třeba se otevřít, ať už extatickými zážitky, ponorem do hlubin nitra či obojím. To může být pro leckoho lákavé. Filosofem této cesty pro mnoho lidí se stal Martin Heidegger. C.G. Jung nabízí tak barvitý popis hlubin podvědomí, nevědomí i nadvědomí, že by to vystačilo na několik životů.

Druhý přístup – a já jsem ho poznal nejlépe u Husserla – vychází z toho, že život mohou obohacovat také tím, že jdou do šířky. Docela přesně to vyjadřuje naše česká metafora otevřít něčemu srdce. To není odvrát od zjevného ke skrytému, nýbrž objevování hodnoty a smyslu v tom zjevném, dobroty a krásy prostého života, jak to dělal třeba Čapek. A také Masaryk. Bohatství takového života spočívá v usilovném obcování s dějinami, se světem bližních, lidských i mimolidských, a s nadějami a ideály, nejen s fakty a počty. Takový přístup se nezabývá tolik sebou, svými pocity a duševními stavy, nýbrž svým místem v dějinách i ve světě. ... Hovoříme třeba o životním poslání a jeho naplňování konkrétní službou.

R. Šantora / J. Zajíc: Erazim Kohák, poutník po hvězdách
Portál, Praha 2001, str. 185n.
vybral J. Franců.

Bůh krásu nepotřebuje, ale člověk ano

Rozhovor se sochařem Otmarem Olivou

Jak se díváte na spolupráci církve a umělců?

Docela se trápím (ne)jednotou církve a kultury, trochu mě svazuje, když mám řešení a nevím, jestli to projde. Kdyby církev a kultura tvořily jednotu, Duch by hnal tvorbu k šťastnému završení. Jen chci připomenout papeže Pavla VI., který se omluvil umělcům slovy: „Dávali jsme vám falešné vzory a zapomněli jsme, že se podílíte na tvaru církve.“ Anebo ve filmu o Michelangelovi k němu přichází papež Julius II. A vidí tu známou scénu stvoření člověka s těmi prsty a říká: „Ty Ho vidíš takhle? Takhle Ho může vidět jen světec nebo umělec. Ale já jsem jenom papež.“

Myslíte si, že v církvi není dostatek důvěry k umělcům?

Když církev najme chlapa, ať postaví lešení u věže, tak věří, že nespadne. Ale když jde o to zadat úpravu chrámu umělci, který tím pak půl roku žije a investuje do toho veškerý um, pak mu řeknou: „No je to takové... - co kdyby to bylo jinak? Z jiného materiálu a barvy?“... Umělec je podezřelý tím, že obcuje s věcí, která není vidět – s Duchem, který oživuje hmotu. Ale on také knězi nekritizuje způsob pastorace nebo kázání! Samozřejmě jsou výjimky, netvrdím, že nedůvěra je všude.

Cítil jste důvěru v případě výzdoby vatikánské kaple?

Samozřejmě mě „dusili“, musel jsem odvést 12 návrhů oltáře a 18 návrhů trůnu. Aby bylo jasno, nebráním se jakémusi „dovzdělávání“, ale musí to vést k něčemu a musí to mít důvody. Hlavní papežův liturg Marini mi např. napsal: „Zamítá se, důvod: vídeňská elegance.“ Ale jakmile jsem udělal kropenku, už mě nechali. Nebo v slovinském Mariboru, kde jsem ukázal kresby a kněz s architektem mi napsali (tužkou!) smlouvu: „Otmár Oliva z Velehradu bude 20 let, nebo dokud neumře, zdobit kostel v Mariboru.“ Když jsem pak něco pro Maribor odléval, přijeli všichni v montérkách, aby byli u vzniku díla.

Mohou se na sakrálním umění podílet i lidé, kteří nejsou věřící?

Jistě, umění je nad veškerá vyznání. Proto mohl Medek dělat křížovou cestu. Nebo Goya, který nežil zrovna zbožně. A Josef Zvěřina mi jednou říkal: „Do kostelů musí přijít to nejlepší, protože pokud tam hledající člověk uvidí oltář z umakartu anebo devótní kýč, tak mu to připomene sochy Gottwalda venku a řekne si „tak to ne“, a jde jinam. Mně to pak obecně přijde jako pohrdání člověkem, pokud se něco, co má být kvalitní, podbízí jako popkultura, kýč, který si hraje na něco vyššího. Já mám taky rád Jamese Bonda, ale necpu ho tam, kam nepatří.

Katolický týdeník
vybral J. Gruber

Rozhovor

Bubeník pro spravedlnost

Rozhovor s Martinem Lutherem Kingem, který se bohužel nikdy neuskutečnil. Otázky položila a odpovědi z jeho rozsáhlého díla vybrala Eva Šimková. Přeložila je Dagmar Bružová.

Letos 4. dubna uplyne 35 let od chvíle, kdy byl v Memphisu ve státě Tennessee zavražděn Martin Luther King, baptistický pastor, nositel Nobelovy cenu míru v roce 1964 a neúnavný bojovník nejen za práva černochů, ale za práva všech lidí. Byl to křesťan, který uslyšel Ježíšovo povolání a snažil se svého Pána upřímně následovat. V tom je jeho velikost. V tom je hodnověrným svědkem i nám.

Jak vidíte lidské společenství?

Všichni lidé jsou na sobě navzájem závislí. Každý národ je dědicem obrovského pokladu myšlenek i práce. K tomu pokladu přispívají živí i mrtví všech národů. Jsme věčnými dlužníky známých i neznámých mužů a žen. Když ráno vstaneme, jdeme do koupelny, kde vezmeme do ruky mycí houbu, kterou nám opatřil obyvatel pacifického ostrova. Pak vezmeme mýdlo vyrobené nějakým Evropanem. Snídáme kávu, kterou dodal někdo z Jižní Ameriky nebo čaj natrhaný v Číně anebo kakao od Západoafricana. Než vyjdeme do zaměstnání, už jsme obklopeni víc než polovinou světa.

A vyniknout může každý, protože sloužit může kdekoli. Abyste sloužili, nemusíte mít vyšší vzdělání ani titul. Abyste sloužili, nemusíte bezchybně ovládat pravopis, nemusíte znát Platona nebo Aristotela, nemusíte znát Einsteinovu teorii relativity. Abyste sloužili, nemusíte znát ani fyzikální zákony termodynamiky. Je potřeba to jediné: srdce i duše naplněné láskou. Láska je jediná síla, která může z nepřítele učinit přítele.

Po celém světě jste znám jako bojovník proti rasismu, proti segregaci, za rovná práva všech občanů.

Víte, každý rodič se někdy setká s otázkou, jak vyložit dítěti fakta o vzniku života. Stejně nevyhnutelně přijde okamžik pro černého rodiče, že musí dětem vysvětlit fakta o segregaci. Moje maminka si mne posadila na klín a začala mi vyprávět o otroctví a o tom, jak skončilo občanskou válkou. Snažila se mi vysvětlit systém amerického Jihu – segregované školy, restaurace, divadla, bydlení, mluvila o bílých a černých označeních na studních s pitnou vodou, v čekárnách a na záchodech. Hovořila o tom spíš jako o daných společenských podmínkách než o přirozeném řádu. A pak řekla slova, která uslyší téměř každý černoch, dřív než může chápat nespravedlnost, která si je vynutila: „Jsi právě tak dobrý jako kdokoli jiný.“

Moje matka jakožto dcera úspěšného pastora vyrůstala v poměrném pohodlí. Poslali ji do nejlepší dostupné školy a koleje a celkem vzato byla uchráněna nejhorších projevů diskriminace. Ale můj otec, syn zemědělského dělníka, se setkal s krutostí z první ruky a už v raném věku se naučil rány oplácet. S takovým dědictvím, jakého se mi dostalo, není divu, že jsem se naučil odsuzovat segregaci jako rozumově nevysvětlitelnou a mravně neospravedlnitelnou. Poznal jsem, že rasové porozumění není něco, co najdeme, ale něco, co musíme vytvořit. Stejně je

tomu, pokud jde o schopnost černých a bílých, aby spolu pracovali, aby si navzájem rozuměli. Tuto schopnost také nenajdeme hotovou, musíme ji vytvářet tím, že budeme v kontaktu. Abychom rozvíjeli černošské uvědomění a pocit sounáležitosti s lidstvem, není třeba opovrhovat celou bílou rasou. Nebojujeme proti rase jako takové, ale proti politice a ideologii, jak je formulovali vedoucí představitelé této rasy na podporu nekončícího útlačku.

Boj proti segregaci, proti vylučování černošského obyvatelstva z bělošské společnosti šel ruku v ruce s bojem za rovná občanská práva.

Rozhodně nemůžeme být spokojeni, dokud černoch v Mississippi nemůže hlasovat a černoch v New Yorku si myslí, že není nic, zač by ve volbách hlasovat mohl. Utlačovaní lidé nemohou zůstat utlačeni navždycky. Jedna věc je souhlasit s tím, že cíl integrace je mravně a legálně správný. A zcela jiná věc je odevzdat se aktivně ideálu integrace. Dnešní doba vyžaduje, aby byla prohlášení stvrzována skutky. Není čas na pouhou rétoriku o integraci, není čas, abychom ji hlásali jen ústy, my ji musíme zasvětit život a sloužit ji docela prakticky.

Nazývali vás také bojovníkem za svobodu a spravedlnost.

Rozhodl jsem se, že budu bojovat za své přesvědčení. Musíte v životě něčemu věřit – a věřit tomu tak horlivě, že se toho nepřestanete držet do konce života. Násilí mě unavuje, mám k němu odpor a nedovolím svému utlačovateli, aby mi vnutil způsob, jak mám jednat.

Přichází čas, kdy už lidi unaví, že je útlak stále válčuje. Cena svobody byla vždycky vysoká. Dějiny jasně dosvědčují, že svobody se jen zřídka kdy dosáhlo bez obětí a sebezapření. Utlačovatel nedává svobodu dobrovolně. Utlačovaný ji musí vyžadovat. Dnes otázka nezní „zda budeme svobodní“, ale „jakou cestou zvítězíme“. První období začalo počátkem padesátých let (minulého století - EŠ), kdy černoši zabouchli dveře před poníženým posluhovááním. Nenásilný odpor jsme přizpůsobili podmínkám Spojených států. Zaplavili jsme jižanské ulice, abychom se dovolávali svého občanství a své zralosti jako lidé. Už pouhý pochod veřejnými ulicemi otřásal daným stavem v samotných kořenech. Bojkotovali jsme autobusy v Montgomery, demonstrovali jsme v Birminghamu, v té hlavní pevnosti segregace. A nedali jsme se zastrašit ani puškami, ani psy a holemi v Selmě a přitom jsme dodržovali pravidla ukázněného nenásilného odporu. Vždyť máme sílu, jakou nenajdete v žádných Molotovových koktejlích, ale tu sílu prostě máme. Je to síla, kterou nenajdete v nábojích a pistolích, a přece tuto sílu máme. Jde o sílu tak starou jako názory vyjádřené Ježíšem z Nazaréta – a tak moderní jako technika Mahátmy Gándího. Tím jsme naprosto zmátli jižanské představitele. Nechali nás pochodovat a dokonce přiznali klam, který hlásali, totiž, že je černý člověk spokojen s tím, jak věci jsou. Kdyby nás byli postříleli, byli by vyslali do světa zprávu, že jsou nelidsky krutí násilníci.

Bílá Amerika musela uznat, že nelze dosáhnout spravedlnosti pro černé, aniž by se radikálně změnily společenské struktury.

Napsal jste: „Hledejte Boha, nacházejte jej a učiňte ho hnací silou svého života. Vy sám jste na Boha vždycky spoléhali?“

Bez Boha je život drama postrádající smysl, neboť v něm chybí nejdůležitější scény. Bez Boha se veškeré naše úsilí obrátí v prach a naše východy slunce se promění v nejtemnější noc. Ale s Bohem můžeme povstat z drtivého zoufalství až k překypující naději. Ve světě je proto tolik beznaděje, že spoléháme na bůžky a modly

místo na Pána Boha. Tak dlouho jsme klečeli před božstvem „vědy“, až nám dala atomovou bombu, která budí takovou hrůzu, že ji žádná věda nedokáže utišit. Zbožňovali jsme bůžky požitkářství tak dlouho, až jsme poznali, že každé vzrušení je krátkodobé, a proto pomine. Klaněli jsme se před božstvem peněz, až jsme objevili, že nám žádné peníze nekoupí lásku nebo přátelství a že ve světě hospodářských krizí, burzovních krachů a špatných investic jsou peníze božstvo velmi nespolehlivé.

Taková pomíjivá božstva člověka zachránit nemohou a štěstí lidskému srdci nepřinesou. To vše dokáže jen Pán Bůh. Musíme znovu objevit víru v Něho.

O vědě a náboženství jste mnoho přemýšlel.

Věda zkoumá. Náboženství vykládá. Věda dává člověku poznání, což je síla a moc. Náboženství dává člověku moudrost, což je ovládání a řízení. Věda se zabývá především fakty – náboženství se zabývá hlavně hodnotami. Tyto dvě veličiny nestojí vůči sobě jako protivníci. Naopak se doplňují. Věda brání tomu, aby se náboženství propadlo do iracionálního zmrzačení a ochrnulo v tmářství. A náboženství brání tomu, aby věda uvízla v bažinách zkostnatělého materialismu a mravní nicoty.

Musíme vášnivě, neúnavně usilovat o to, abychom přemostili průrvu mezi vědeckým a mravním pokrokem. Jeden z největších problémů lidstva spočívá v tom, že trpíme chudobou duchovní, což je v příkrém rozporu s naším vědeckým a technologickým rozkvětem. Čím bohatší hmotně, tím chudší jsme mravně a duchovně.

Často jste mluvil o třech rozměrech lidského života.

Milujte sami sebe, pokud to znamená rozumný, zdravý a mravní vlastní zájem. Dokonce je vám přikázáno, abyste tak jednali. V tom spočívá d é l k a života.

Milujte bližního svého jako sebe samého. I to je vám přikázáno. To je š í ř k a života.

Ale nikdy nezapomínejte na první a největší přikázání. Pána Boha milujte z celého srdce svého, ze vši duše své a ze vši mysli své. To je v ý š e života.

Něco by nám mělo vždycky připomínat, že veliké věci tohoto vesmíru nikdy nevidíme. V noci vzhledneme k nebi plnému hvězd, jak krásně září na obloze jako chvějící se věčné lucerny. Díváte se a myslíte si, že jste už spatřili všechno. Ale kdepak! Jakživi nespátříte zákon přitažlivosti, který je na nebi drží.

Když hovořím o lásce, nemíním nevýrazný citový projev. Hovořím o síle, která je nejvyšším sjednocujícím principem života. Láska je klíč otvírající dveře, které vedou k poslední – nejvyšší – skutečnosti. Láska je nejtrvalejší moc na světě. Je to tvůrčí síla tak nádherně ztělesněná v životě našeho Pána Ježíše Krista, je to nejmocnější nástroj v lidském zápase o mír a bezpečí.

V „rozhovoru“ s Martinem Lutherem Kingem můžeme pokračovat na besedě v Památníku Jiřího Mahena (Mahenova ulice 8, trolejbusy 139 a 144, zastávka Žlutý kopec) v úterý 11. března v 17 hodin, kdy v cyklu „Nositelé Nobelovy ceny“ uslyšíme o jeho životě, i ukázký z jeho proslovů a kázání.

Domácí pobožnost

Efezským 1, 3-20

Milí bratři a sestry v Kristu,

začátek dopisu apoštola Pavla efezským křesťanům je napsán jako chvalo zpěv. Je to nádherný, mohutný hymnus na Boha a Krista. V češtině to tak nevypadá, ale v originále je ten hymnus - celých 12 veršů - jedna jediná věta! Není tam žádná tečka. Jako by se Pavel nemohl ve své oslavě Boha ani na chvíli zastavit, aby se nadechnul. Tak z něj ta radost tryská.

Někdo řekne: To se mu to radovalo, žil v klidnějších dobách než my. Dnes člověk moc důvodů k radosti nemá, stačí se podívat kolem sebe na mezilidské vztahy. A co teprve když si člověk pustí zprávy nebo čte noviny – to se na něj valí jedna hrůza za druhou přímo proudem. Nemluvě už o tom, že se člověku špatně raduje, když žije v neustálé úzkosti, že ztratí práci, přijde o peníze, když se bojí na kohokoliv spolehnout, protože ví, že dnes už se nedá skoro nikomu věřit.

A přece i my dnes máme stejný důvod k radosti jaký měl ten Pavel. Nemyslete si, doba, ve které žil, se od té naší moc nelišila. Byla to také doba neklidu a převratů. Však taky Pavel nepíše, že se raduje z toho, co se děje kolem něj. On se raduje proto, že hledí na Boha! A tehdy poznává, že navzdory tomu, v jaké se nachází situaci – ať osobní či společenské –, je proč se radovat! Bůh ho obdařil tolikerým požehnáním, že neradovat se by byl hřích. Aby i naše srdce bylo naplněno radostí, aby i nám Pavel ukázal, že se můžeme radovat – a to vždy, za všech okolností –, pozvedá svým chvalo zpěvem náš pohled vzhůru, k Bohu. Nedovolí nám, abychom se dívali jen dolů, jen kolem sebe – tyhle dva rozměry, to přece není celý náš život! Náš život má ještě jeden rozměr – vztah k Bohu. Jak často se díváme tímto směrem? Možná ne tak často, jak bychom měli, jinak by naše srdce muselo přetékat stejnou radostí jako srdce apoštola Pavla. Museli bychom dnes a denně spolu s ním s hlubokou vděčností zpívat: „Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů!“

Obdařil nás vším nebeským požehnáním, připomene nám Pavel. Chápete co to znamená? Máme podíl na vši nebeské slávě – a to v Kristu, máme podíl na vši nebeské moci – díky Kristu. Pavel dokonce neopomene v dalších kapitolách tohoto dopisu říci, že v Kristu máme dokonce víc nežli andělé! Ne, nedává nám Bůh jenom nějaké drobky svých darů, on se s námi rozdělil o všechno, co má! Daroval nám dokonce i to největší, co měl – život svého Syna! Nikdo jiný nám nemůže nabídnout víc, nikde jinde nenajdeme větší bohatství, nežli u něj. Proč tomu nedokážeme dost věřit? Proč pořád máme pocit, že někde existuje větší bohatství, větší sláva?

Nespokojí se ovšem Pavel tím, že nám jen obecně řekne: Bůh nás obdařil vším duchovním požehnáním svých nebeských darů, on nám ty největší Boží dary konkrétně vyjmenovává, abychom na ně nezapomněli, jako kdyby znal naši slabou paměť.

To první, co nám Pavel připomíná, je, že jsme byli skrze Krista přijati za děti Boží – a to dávno předtím, než jsme se vůbec narodili! Víte o čem to vypovídá? Že se o Boží lásku a péči nemusíme teprve rvát, její dar není závislý na našem chování, na plnění

nějakých povinností! Dar Boží lásky není odměna hodným lidem, není odměna za vzorný život. Bůh nás miloval dřív, „než slunce zasvítilo, než stačilo zem svou září osvětlit; než povstal tento svět, než vůbec něco bylo, než mohl jsem ho velebit a konat dobré dílo, už tehdy měl mě rád“. Kde najdete takovouto bezpodmínečnou lásku? Kdo vás má rád takové, jací jste, i s vašimi chybami, omyly a klopýtnutími? Kdo nad vámi nikdy nezlomil hůl; má pro vás stále naději? Kde najdete stále otevřenou čekající náruč, stále otevřené dveře? Jestli víte o někom jiném takto milujícím nežli o Bohu, klidně za ním jděte, já ale, stejně jako ten Pavel, o nikom jiném nevím. Lidské lásky zklamávají, stejně jako zklamává ta naše vlastní. Děkuji proto Bohu, že ta jeho ke mně trvá, navzdory mně samotné!

Ten druhý dar, který nám Pavel připomíná, s tím prvním úzce souvisí: V Kristu jsme byli vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost Boží. – Bůh nás v Kristu vykoupil! Víme, co znamená „vykoupit“: znamená to „zaplatit“ za něco, aby se to stalo mým majetkem. A my jsme byli drazí, vysokou částku musel Bůh zaplatit, aby nás vykoupil z moci hříchu! Dal za nás život svého Syna.

Za koho jste ochotni dát to nejdražší, co máte? Pro koho nebudete litovat peněz? Pro toho, koho milujete, kdo je vám „drahý“! To, že za nás Bůh dal svého Syna, ukazuje, jak drazí mu jsme. Jak vysoko si každého z nás cení! Jak velice nás miluje, mě miluje. Mě, která jsem tolika lidem protivná; mě, kterou lidé pohrdají; mě, která má sama sebe kolikrát dost; mě Bůh miluje tak, že za mě dal život svého Syna, jen aby mě neztratil, jen aby mě získal navždy pro sebe! Víte o někom jiném, kdo je ochoten na sebe vzít vaše chyby a omyly, zemřít za vaše zlosti a protivnosti, aby nad vámi neměly moc, aby vás zachránil z jejich spárů? Jestli o někom takovém víte, držte se ho. Já vím jen o jednom takovém – je to Bůh. I Pavel ví jen o tomto jediném, a že znal celou řadu bohů a rádoby bohů, kteří slibovali hory doly! Skutek však vždycky utek. U Boha ale víme, že „neutek“, že se skutečně stal. Ježíš Kristus za mě opravdu zaplatil svým životem – abych já mohla žít.

Modlitba: S radostí a velkou vděčností se k tobě v tuto chvíli obracíme, i my tě chceme chválit a velebit. Tolika dary jsi nás zahrnul! Není dne, abychom nezakoušeli tvou lásku, tvou péči. Ani na okamžik nás neopouštíš, jsi stále s námi – v dobrém i ve zlém. Držíš nás a vedeš, posiluješ nás a chráníš.

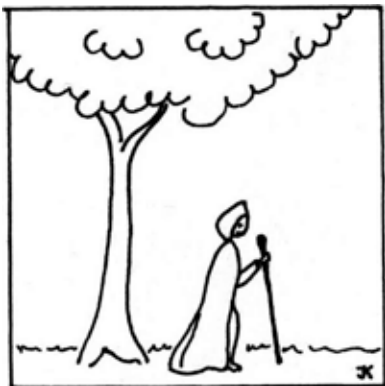
Dal jsi nám, Pane Bože, všechno, co jsi měl. Ty, Pán světa, ses rozdělil s námi o své bohatství! O co jsme ochotni se my rozdělit s tebou? Odpusť nám, Pane, že na tvou lásku odpovídáme jen velmi vlažně.

Duchu svatý, prosíme, rozněcuj naši lásku i víru, naplňuj naše srdce pokorou a dej, abychom se uměli navzájem přijímat v lásce, abychom měli stejné smýšlení, jaké měl Pán Ježíš Kristus.

Jana Gruberová,
z kázání při ekumenických bohoslužbách 29. 12. 2002 v Dambořicích

Biblické obrazy a rčení

Hůl

Hůl má svůj původ mezi pastýři a poutníky. Spolu s pečtidlem patřila k odznakům svobodného muže (Gn 38,18.25). Jako žezlo se stává odznakem moci a panování. Obrázek hole má v egyptských hieroglyfech význam vládnout. V tomto smyslu čteme prorocství, že Juda nebude zbaven žezla (Gn 49,10). Balám předvídá narození Mesiáše slovy: „Povstane žezlo (doslova hůl) z Izraele“ (Nu 24,17). Tak jako pastýř rozdělával holí jednotlivé kusy stáda (Lv 27,32), stala se hůl také symbolem soudu a trestu (Ž 2,9 železnou holí... Zj 12,5). Perský král rozhodoval zlatým žezlem o životě a smrti svých poddaných (Est 4,11). Když chtěli vojáci zesměšnit Ježíše, oblékli mu plášť, na hlavu mu dali trnovou korunu a do ruky hůl, padali před ním na zem a říkali: Buď zdrav, židovský králi! (Mt 27,29)

Hůl však v sobě nese i znamení živého stromu, z kterého byla uříznuta. Mohlo se stát, že i zdánlivě suchý prut vpučel. Hůl je proto i znamením života a Boží pomoci. Mluví se doslova o Boží holi, s kterou odešel Mojžíš do Egypta a učinil zde mnoho divů (Ex 4,20). Holí bylo rozděleno moře; Áronova hůl, která se zazelenala, je znamením pravosti jeho kněžství (Nu 17,16-28).

Ale hůl může připomínat také poslání a určitý úkol. Hůl si berou Izraelci, když odcházejí z Egypta, hůl má pastýř, aby mohl chránit stádo proti šelmám a vytáhnout ovci, která spadla do rokle. Taková hůl bývala zahnutá, a odtud je odvozen tvar berly, s kterou je zobrazován Ježíš jako Dobrý pastýř a později i biskupové, jejichž úkolem je pečovat o svěřené stádo (1Pt 5,2).

Podle Ambrože má být biskupská berla „dole zašpičatělá, aby mohla pobízet ustrnulé, uprostřed rovná, aby se ji mohli přidržet slabí, a nahoře zakřivená, aby mohla shromažďovat zatoulané“. Biskupská berla je zavínutá ven, kdežto opatská dovnitř, protože jeho autorita se vztahuje pouze na vnitřek kláštera.

Zpracoval Jiří Gruber

Dokument synodu ČCE

usnesení č. 12 z 4. zasedání 30. synodu ČCE

Komise pro studium vztahů křesťanů k Židům předložila synodu návrh prohlášení O vztahu křesťanů k Židům přepracovaný na základě podnětu vzešlých z roční diskuse ve sborech o témž dokumentu, předloženém k diskusi 3. zasedání 30. synodu ČCE. - V následujícím dokumentu jsou zapracovány i připomínky vzešlé z rozpravy na 4. zasedání 30. synodu.

Prohlášení synodu ČCE o vztahu křesťanů k Židům¹

Kvůli Siónu nebudu zticha,

kvůli Jeruzalému si nedopřeji odpočinku... (Iz 62,1a)

Mnohé křesťanské církve si v posledních desetiletích uvědomují, že musejí vydat počet ze svého vztahu k židovství – pocítují to jako dluh vůči Židům i vůči lidem, mezi nimiž žijí, a jako naléhavý úkol pro sebe samé. V následujícím dokumentu předkládá ČCE prozatímní shrnutí svého dosavadního rozhovoru, který se v posledních letech na mnoha úrovních v církvi i v ekumeně vedl.

1. Izrael – Boží lid – Církev²

“Častokrát a rozličnými způsoby mluvil někdy Bůh k otcům...”³ Podle mnohohlasého svědectví Bible jsou těmito ”otci” muži a ženy, kteří patřili k lidu Božímu, lidu vyvolenému – Izraeli. První a rozsáhlejší část naší křesťanské Bible, Starý zákon, je židovským vyličením toho, jak si Bůh Hospodin, stvořitel světa, vyvolil praotce tohoto lidu, jak tento lid vysvobodil z egyptského otroctví, jak s ním prostřednictvím Mojžíše uzavřel smlouvu, daroval mu Tóru a uvedl jej do zaslíbené země, jak jej v této zemi doprovázel, vedl a prostřednictvím proroků napomínal, jak s ním byl i tehdy, když jeho lid o svou zemi přišel, když se do ní navracel a začínal v ní nově. Právě v situaci vnitřního pokušení i vnějšího ohrožení se v Izraeli zrodilo mnohotvárné očekávání, že Hospodin pošle na svět mesiáše, ”pomazaného” zachránce. Nový zákon, druhá část křesťanské Bible, je svědectvím o tom, že tímto mesiášem (řecky *christos*, počestěle Kristus) daným Izraeli, v němž došlo Boží dílo pro člověka svého rozhodujícího naplnění, je Ježíš z Nazaretu. Někteří z těch, kteří se s ním setkali, pochopili dosah jeho ukřižování a vzkříšení jako průlom mesiášského posledního věku, kterým se pozvání k účasti na Božím díle ve světě nyní týká lidí ze všech národů. Otevřeli tedy společenství kristovské víry každému, aniž by se napřed musel stát Židem. Církev, jak nazýváme toto společenství kristovské víry, se brzy

¹ Bereme vážně převažující židovské pojetí, podle něhož jde v případě Izraele, resp. Židů, o nerozlučnou jednotu národní i konfesní – na rozdíl od novověké evropské kultury, která oba aspekty přísně odlišuje. Proto píšeme velké písmeno nejen tam, kde u termínu ”Žid” převažuje význam příslušnosti národní, nýbrž i tam, kde jde o příslušnost k tradici či komunitě židovské víry.

² Církvi s velkým počátečním písmenem rozumíme všeobecnou církev Kristovu a nikoli jednu její dílčí ”jednotu.” Analogicky tomu pak hovoříme také o Synagoze jako souhrnném označení židovstva po zboření jeruzalémského chrámu v roce 70 n.l.

³ Žid 1,1

rozšířila po velké části tehdy známého světa. Záhy ji tvořili a až podnes tvoří převážně věřící pohanského původu. K tomuto společenství kristovské víry patříme i my. Věříme, že si z nás Hospodin, Bůh Izraele, v Kristu učinil “spoluobčany svatých a domáci Boží,”⁴ takže se k němu můžeme s důvěrou obracet jako ke svému nebeskému otci.

2. Kdo patří k Božímu lidu?

Vznik Církve je však od počátku poznamenán sporem o to, zda je toto “rozšířené pozvání” k účasti na vyvolení Božím oprávněné či nikoli. Mezi Židy převládá po zboření jeruzalémského chrámu v roce 70 n.l. a během následujících staletí směr charakteristický svým úsilím o konkrétní podobu poslušnosti Hospodinovy Tóry v její písemné i ústní podobě.⁵ Tato tradice v Ježíši z Nazaretu mesiáše nevidí. Příčinou rozchodu Církve a Synagogy nebyla v prvním století jen otázka *christologická* (“Byl Ježíš mesiáš nebo ne?”), nýbrž mnohdy ještě výrazněji otázka *eklesiologická* (“Kdo tedy nyní tvoří Boží lid”). Polemické okolnosti počátků Církve pak vedly k tomu, že na některých místech Nového zákona znějí výroky, které je možno chápat jako nepřátelské vůči Židům.⁶ Podobně obsahuje i rabínská literatura kritické poznámky na adresu křesťanů.

3. Nezrušené vyvolení Izraele

Pokud jde o nás, věříme, že k Božímu lidu pro zásluhy Ježíše Krista, zaslíbeného mesiáše Izraele také patříme. Svému pozvání k Hospodinu a jeho dílu ve světě rozumíme v souvislosti prorockých zaslíbení Hospodinovy spásy, daných Izraeli i všem národům země⁷. Ježíš jako očekávaný mesiáš Izraele otevřel nový věk. Když nyní přicházíme k Hospodinu, nestáváme se Židy, nýbrž vyhlížíme naplnění Boží spásy ve svobodě a poslušnosti Kristova dvojpříkázání lásky. Božím lidem zůstává ovšem na základě mnohohlasého svědectví Starého⁸ i Nového zákona⁹ také a především Izrael. Boží nezrušené vyvolení Izraele je skutečností platnou i “po Kristu”¹⁰. Boží vyvolení Izraele je činem Boží milosti¹¹ a jako takové se konkrétně a pozitivně týká také zvěstování a služby Církve: Izrael, který je v Židech uprostřed světa přítomen až po naši současnost, je znamením Boží věrnosti. Stejná Boží milost vyvolila v Kristu i nás, i my se upínáme ke stejné Boží věrnosti.

⁴ Ef 2,19

⁵ Písemnou Tóru představuje v tomto pojetí Starý zákon, ústní Tóru pak tradice, kodifikovaná postupně v průběhu staletí jako Mišna, midrašické (= exegetické a homiletické) sbírky k jednotlivým starozákonním knihám a Jeruzalémský i Babylónský talmud.

⁶ Označení Ježíšových protivníků jako Židů v evangeliu podle Jana (J 5,18; J 7,11; J 10,31; J 8,31–44), dále Zj 3,9; Ga 2,11–14; Sk 15, v. 13, 14, 19, 20; Sk 21, 26–30

⁷ Iz 45, 22; Iz 49, 22–23; Za 8, 20–23 aj.

⁸ Gn 12,2nn; Gn 17,4–14; Gn 35,12; Iz 41,14; Iz 43,1

⁹ Mt 5,17–20; Mt 22, 34–40; Mk 7, 24–30; Lk 1,54n; J 4,19–22; **Ř 9–11**; Ř 11, 29

¹⁰ Ř 11, 1

¹¹ Dt 7,6n.

Cestu Hospodina s Izraelem označuje apoštol Pavel jako tajemství, díky němuž smí “vejít plnost pohanů”.¹² I když Židé ve svém vztahu k Hospodinu odmítají křesťanské pojetí Krista, spatřujeme v tom projev tohoto tajemství, který je pro nás křesťany těžký a zneklidňující. Zároveň v jejich postoji spatřujeme projev věrnosti smlouvě, kterou s nimi Bůh uzavřel. K podstatě křesťanské církve jistě patří misijní poslání.¹³ Církev vznikla “rozšířeným pozváním k Božímu království” (viz odst.1) a toto pozvání má vyřizovat “všem národům.” Zřetelný – a z naší strany jen velmi nedostatečně naplňovaný – je tento úkol v naší sekularizované společnosti. Jako křesťané jsme ale napořád těmi, kteří byli sami naroubováni na ušlechtilou olivu Izraele.¹⁴ Z těchto důvodů považujeme vztah Církve k Synagoze za bratrský, sdílející společnou naději na příchod Božího království.

4. Slepé uličky

Velmi neblahou úlohu v dějinách církve sehrálo schematické rozdělování biblického svědectví Starého a Nového zákona na protiklad “zákona” a “evangelia,” jakoby základní funkcí “zákona” bylo jen usvědčit člověka z neschopnosti žít před Bohem spravedlivě. Takové chápání Písma neodpovídá základnímu důrazu biblické zvěsti, že setkání s živým Bohem je vždy nezaslouženou milostí a současně povoláním k následování. Důraz na nerozdělitelnou jednotu milosti a nároku, “evangelia” a “zákona” nacházíme na stránkách Starého i Nového zákona. Právě tradice české reformace, k níž se hlásíme, tuto jednotu vyjadřuje slovy o *zákoně Kristově*.¹⁵

Musíme také odmítnout pozici, která spor o vyvolenost vyřešila pomocí tzv. substitučního modelu. Podle něho jsou prý v čase “po Kristu” dědici Hospodinova vyvolení i starozákonních zaslíbení jen křesťané, nikoli Židé, kteří Krista nepřijali. Takové pojetí pomíjí jednoznačná zaslíbení daná Izraeli i slova o Hospodinově odpuštění, která se ozývají právě i v kontextu slov kritiky a soudu.¹⁶

5. Tragické konce

Dějiny Církve provázelo jako stín násilí vůči Židům často páchané s odůvodněním, že jde o trest za to, že odmítli Krista. Po staletí pěstovaný nepřátelský postoj vůči Židům významně spoluvytvářel prostředí, z němž vznikl ve 20. století v Německu plán národně-socialistického režimu Židy systematicky vyhubit. Hrůzné naplňování tohoto plánu, událost šoa (holokaustu), která měla své širší ideologické a společenské předpoklady i své konkrétní strůjce, bylo tragickým selháním evropské civilizace. Na tomto selhání se svým mlčením podíleli i mnozí křesťané a církve. Teologie, která by událost šoa nebrala kajícím v úvahu, proto již není možná.

¹² Ř 11,25

¹³ Mt 28,19

¹⁴ Ř 11,17

¹⁵ Viz např. B. Ryba (vyd.), *Sto listů M. Jana Husi*, Praha 1959, Amedeo Molnár, *Bratr Lukáš – bohoslovec jednoty*, Praha 1948, str. 69nn; Amedeo Molnár, Husovo místo v evropské reformaci, in: *Symposium Hussianum Pragense*, Praha 1965, str. 10.

¹⁶ Oz 11, 8n; Oz 13,1–4; Iz 1,27; Iz 35,4nn; Iz 49,14–21; Iz 54,7–8; Jr 31,15–21.

6. Fyzická existence

Pro mnoho Židů je kvalitativně novým prvkem ve vztahu k vlastní tradici založení Státu Izrael v roce 1948. Tehdy to byl výsledek momentální konstelace sil v mezinárodním společenství. Šlo také o reakci na událost šoa. Na druhé straně bylo zřízení židovského státu završením úsilí sionistického hnutí, které nebylo vedeno výslovně biblickými motivy. Přesto vidíme vznik židovského státu v souvislosti zápasů, proher, utrpení, tužeb a nadějí lidu Božího, o nichž vypráví Starý a Nový zákon, raně-křesťanská i rabínská literatura. Odmítáme nenávist vůči Židům i Státu Izrael ze strany arabských států. Řada z nich mu hned v okamžiku založení vyhlásila válku, některé v ní pokračují podporou protiizraelského teroru. Rovněž se však odmítáme smířit s bolestným údělem Palestinců. V důsledku války v roce 1948 přišli mnozí o své domovy, po roce 1967 se stali okupovaným národem. Byli zbaveni mnoha občanských práv, především možnosti rozhodovat o svém vlastním politickém uspořádání. Tato situace vede opakovaně k výbuchům násilí, které jen posiluje vzájemnou nesmiřitelnost a končí v bludném kruhu útoku a odplaty. Modlíme se, aby oba národy našly cestu k ke spravedlivému míru, jehož jméno zní v hebrejštině i v arabštině tak podobně.¹⁷

7. Praktické výstupy

Synod vybízí sbory ČCE, aby pod zorným úhlem biblického svědectví pokračovaly v diskusi o vztahu křesťanství k židovství a aby promýšlely otázky a postoje vyjádřené v tomto prohlášení i v podobných dokumentech církví a církevních svazů z poslední doby.¹⁸ Jsme vděční za místa, kde na úrovni sborů dochází k čestnému setkávání s Židy, k projevům respektu a solidarity s židovským společenstvím či k projevům úcty a pozornosti vůči židovským památkám. Doporučujeme následovat příkladu některých sesterských církví v zahraničí, které v církevním roce zavedly zvláštní neděli, věnovanou Izraeli (např. v září, v blízkosti významných židovských svátků).

¹⁷ hebrejsky *šalóm*; arabsky *salám*.

¹⁸ Např. prohlášení II. vatikánského koncilu *“Nostra aetate”* o postoji církve k mimokřesťanským náboženstvím v roce 1965, usnesení zemské synody Evangelické církve v Porýní *K obnovení vztahu křesťanů a Židů* v roce 1980 a později dalších zemských církví v Německu i jinde v Evropě, dokument vatikánské Komise pro náboženské vztahy s judaismem *Pamatujme – zamyšlení nad šoa* z roku 1998, dokument leuenberského společenství *Církev a Izrael – Příspěvek evropských reformačních církví ke vztahu křesťanů a Židů*, přijatý v Belfastu v létě r. 2001 mj. i hlasy zástupců ČCE.

Společenská kronika

Brno I

1. 2.	Marie Kamenská	90 let
3. 2.	Růžena Medková	60 let
5. 2.	Eva Navrátilová	50 let
9. 2.	Milada Bukáčková	82 let
12. 2.	Miroslav Voda	82 let
12. 2.	Jana Havelková	30 let
14. 2.	Blažena Hedviková	85 let
15. 2.	Jindřiška Jakubcová	75 let
17. 2.	Jaromír Chmelík	84 let
17. 2.	Anna Macháčková	95 let
24. 2.	Jitka Burianová	80 let
24. 2.	Dolly Křížová	91 let
25. 2.	Jan David Košťál	40 let
25. 2.	Marie Opletalová	91 let
26. 2.	Milada Paděrová	86 let
26. 2.	Ladislav Pecina	30 let
27. 2.	Hana Zemčíková	30 let
27. 2.	Hana Fialová	30 let

Brno II

1. 3.	Anna Zelenková	86 let
3. 3.	Štěpánka Olivová	93 let
3. 3.	Lydie Zemanová	82 let
9. 3.	Květoslava Dufková	81 let
9. 3.	Melanie Keřkovská	79 let
11. 3.	Ing. Jiří Hádek	81 let
11. 3.	Františka Říhová	76 let
17. 3.	Josef Dufek	91 let
18. 3.	Zdenka Maláčová	76 let
20. 3.	Josefa Vaňková	82 let
21. 3.	Libuše Marková	85 let
23. 3.	Adéla Buchtová	81 let
24. 3.	Zora Somorová	82 let
28. 3.	Věra Martinásková	76 let
31. 3.	Jarmila Zahradníková	83 let

Uveřejňujeme únorové narozeniny, protože v minulém čísle jsme omylem uvedli narozeniny březnové, za což se omlouváme.

Pokřtěna byla:

16. 2. Tereza Prokopová, nar. 2002

Rozloučili jsme se:

30. 1. Milada Masaříková, nar. 1940

1. 2. Emil Stehlík, nar. 1906

4. 2. Edita Svobodová, nar. 1925

11. 2. Jiřinka Kotrlová, nar. 1927

Ze sborů ČCE

Brno – Židenice

Jílkova 74, farní úřad Konečného 6,
tel. 548538108

Bohoslužby - každou neděli v 9.00

Schůzky dětí - úterý 15.30, středa
16.00, čtvrtek 16.00

Konfirmační cvičení - čtvrtek 18.30

Mládež - úterý 19.00

Biblická hodina - čtvrtek 19.30

Bohoslužby v Blansku - neděle 14.00

Brno – Husovice

Netušilova 26

Tel. 545212420

Bohoslužby - každou neděli v 9.00

Děti - pondělí 18.15

Konfirmační cvičení - úterý 18.00

Mládež - úterý 19.00

Biblická hodina - čtvrtek 17.30

Za bratrem ThB. Emilem Stehlíkem

Dne 24. ledna 2003 zemřel ve věku nedožitých 97 let nejstarší kazatel Českobratrské církve evangelické, br. farář a senior ThB. Emil Stehlík. S vděčností myslíme na jeho dílo v církvi. Br. Stehlík se narodil v Roženeckých Pasekách (sbor Jimramov) a již od dětství se zocelil přespolními docházkami do škol a tvrdou prací v hospodářství, které měl převzít. Pro svou přirozenou inteligenci a na radu přátel se však stal studentem novoměstské reálky a pak Husovy teologické fakulty. Svá studia mohl doplnit v cizině, ve Štrasburku a ve Skotsku. Po ordinaci nastoupil místo u Dr. Viktora Hájka v ještě nerozděleném brněnském sboru, kde působil jako vikář v letech 1932-34. Poté odešel jako farář do sboru rovečského, kde pracoval poměrně krátce, do r. 1937. Tehdy se rozhodl přijmout náročné dílo v prostějovském sboru s rozsáhlou diasporou. Tam pracoval 32 let až po odchod do důchodu. Dílo v tomto sboru tvořilo těžisko jeho úsilí, ale tam také prošel se svou rodinou vážnou zkouškou, když pro statečný čin středoškoláků, jehož se zúčastnila jeho dcera, byli vystaveni náporu tehdejšího komunistického režimu.

Sboru sloužil věrně nejen poctivou přípravou zvěsti a pastýřské péče, nýbrž také starostí o opravy a vybavení sborových místností v Prostějově i v kazatelských stanicích. R. 1957 byl zvolen seniorem moravskoslezského seniorátu a zastával tento úřad do r. 1969. Těžko si dovedeme představit náročnost všech těchto úkolů, k nimž ještě přistoupilo předsednictví v Jeronýmově Jednotě. Pomocí mu byly vikářky s. Viera Valachová a pak Jarmila Chládková, provd. Kvízová.

R. 1969 odešel do důchodu a přestěhoval se do Brna, ale i tam se ještě uvolil vypomáhat v I. sboru, a to v letech 1971-78. Tak se doklenul oblouk jeho svědomité služby v církvi. V Brně začínal, a v Brně dokončil své dlouholeté dílo. Byl to veliký dar pro sbor i pro faráře Pokorného, který byl tenkrát zároveň členem synodní rady, a to nejen tím, že převzal značný díl sborové práce, nýbrž i tím, že jako zkušený bratr se stal oporou a důvěrným rádcem faráře. Ve vděčné paměti zůstávají jeho biblické hodiny pro pečlivě připravené výklady a pro tvorbu téměř rodinného prostředí, tak vzácného v tehdejších tísnivých dobách. Členové kazatelských stanic vzpomínají na jeho obětavou službu, kdy s ním přicházela jeho paní, aby doprovázela společný zpěv. Osobnost a dílo br. Emila Stehlíka bychom mohli shrnout do tří základních charakteristik. 1. Zemitost a cudnost zbožnosti bratra pocházejícího z horáckého prostředí. Nebylo při něm nic vnějšího okázalého ani si neliboval v košatosti zbožných citů. Co však řekl, to mělo hluboký vnitřní náboj a svou platnost. 2. Vždy poctivá, biblicky fundovaná příprava a velká pracovitost. Nic neimprovizoval a nic neodbýval. 3. Loajálnost ke sboru, ke staršovstvu a k faráři. Ochotně se ujímal svěřených úkolů. Měl-li nějaké výhrady, řekl to přímo bez postranních myšlenek a pomlouvání.

Ve všem tom mu bylo vzácnou oporou téměř 70 let trvající manželství s lékařkou Dr. Věrou roz. Michalovou, v němž se znamenitě doplňovali a mohli tak sloužit lidem v celém jejich ústrojení, po stránce duchovní i tělesné. Do posledních dnů byl doma obklopen pozorností a péčí svých nejbližších. Jako by nám manželé Stehlíkovi a jejich rodina vzkazovali: Važte si toho, dokud jste spolu, pomáhejte si navzájem a modlete se jeden za druhého. Za zmínku stojí také jeho úcta a vděčnost vůči svátosti večere Páně, její vysluhování v kruhu rodinném si dvakrát vyžádal v minulém roce,

naposledy těsně před Vánoci. Byly to vzácné chvíle pro všechny zúčastněné. A zase jako by nám vzkazoval: Važte si, hříšní lidičkové, této svátosti, dokud máte čas, vždyť je to slavné zpečetění evangelia o odpuštění hříchů a závdavek oné poslední radosti v jeho království při večeři svatby Beráňkovy s jeho církví, k níž je, jak věříme, pozván i tento náš vzácný bratr.

Rozloučení se konalo dne 1. února v Brně, v naplněném Komenského kostele. Kázáním posloužil bratr synodní senior Mgr Pavel Smetana na texty, které si zesnulý sám určil pro úmrtní oznámení: Žalm 34,7 a Řím. 8,38-39. Jeho práci ve sborech připomněli vděčně faráři Jan Pokorný z Brna a Petr Pivoňka z Prostějova.

-oko-

Tomáš Halík: Co je bez chvění, není pevné

Víc než věta „Kdo není s námi, je proti nám“ mne oslovuje „Kdo není proti nám, je s námi“.

Možná to však vůbec není paradox. Pravděpodobně nastává doba, kdy do církve a náboženství bude hledat cestu dvojí druh lidí. Jednak ti, kdo znepokojení složitostí současného světa budou hledat útulný domov, založený na několika základních pravdách a morálních jistotách, který jim dá pevnou orientaci a přístřeší, kde mohou alespoň na chvíli odložit znepokojující otázky a drásavé či svůdné obrazy přepestrého světa „tam venku“. To je pochopitelná a legitimní lidská potřeba a je určitě dobře, když tu bude řada náboženských institucí, které budou schopny jí vyjít vstříc. Mohu jen doufat, že tyto instituce nebudou „svět venku“ příliš demonizovat a když znejistění a úzkostní lidé v nich najdou svou identitu, budou umět zbrzdit onu tendenci k agresivitě, kterou často má překompenzovaná a jen zdánlivě vyléčená nejistota, postoj, kterému říkáme „fundamentalismus“...

Ale je tu ještě druhá skupina, která zřejmě bude růst a rozrůžňovat se. Jsou to lidé, kteří nemají závat z otázek. Naopak, potřeba ptát se, jít ke kořeni věci, dívat se na svět ještě z dalšího, nového úhlu je jim stejně přirozenou a nezbytnou jako potrava a spánek. Právě tyto lidi přitahuje oblast víry a spirituality tím víc, čím víc svět kolem nich zabředává do mechanického bezproblémového fungování ve velikém stroji zbyrokratizované společnosti a technické manipulace ve všech oblastech, od politiky k sexualitě, od vědy ke všudy přítomnému zábavnímu a reklamnímu průmyslu médií. Jsou to lidé augustinovsky nepokojného srdce, pro něž „dnešní svět“ není zúzkostňujícím způsobem příliš velký a komplikovaný jako pro onu první skupinu, nýbrž spíš příliš těsný a plochý.

Vybrala Olga Tydlitátová

Bylo

Konfirmační soustředění ve Strměchách

Cesta

Sraz byl 30. ledna v 15.15 na nádraží u Karlovy pekárny. Přišlo nás tam jedenáct. Koupily se lístky a až jsme přišli všichni, upalovali jsme společně na vlak. Nastoupili jsme do rychlíku R 666 Junák. Pokoušeli jsme se najít místo, ale našli jsme jen pár sedadel, tak jsme stáli většinou na chodbičce.

Dorazili jsme s jedním přestupem na nádraží v Pelhřimově a tam nás nahnal místní farář do auta a odvezl do Strmých. Tam jsme se setkali s klobouckými konfirmandy, společně se ubytovali a posléze navečeřeli. Po večeři z vlastních zásob byl krátký program a šlo se spát.

Pátek

Budiček byl v 7.30, ale stejně jsme vylézali ze spacáků těsně před 8. hod., abychom stihli ranní pobožnost a snídani. S plnými žaludky se nám lépe zpívaly písničky, kterými jsme vyplnili čas do prvního tématu svátostí – křtu. Do oběda jsme ještě rozebrali ve skupinkách podobenství o pleveli mezi pšenicí - Mt 13,24-30.

Po obědě (guláš), který připravili Marek a Olga, jsme šli chvíli ven na obhlídku okolí a také jsme si zahráli Gordický uzel. Pak následovala svačina. V tématu „jiná náboženství“ jsme probírali islám, o kterém nám Jirka vyprávěl.

Večer jsme se bavili představami, jako bychom se účastnili konkurzu do zaměstnání.

Sobota

Po snídani, která se skládala z vánočky a kakaa, jsme probírali druhé téma svátostí – večeři Páně. Pak jsme se rozdělili do skupin a připravovali modlitby na nedělní bohoslužbu. Také jsme se v několika skupinách pokusili o parafrázi žalmu do dnešní doby – ukázky si můžete přečíst na následující straně.

Tentokrát byly k obědu těstoviny s kečupem a sýrem.

V odpoledním tématu o jiných náboženstvích jsme se zabývali judaismem.

Večerním programem byl soudní případ hospodské rvačky, který jsme si vyzkoušeli na vlastní kůži v rolích soudců, obhájců, obžalovaných i svědků.

Po soudním případu se šlo na kutě.

Neděle

V neděli jsme vstali dřív, sbalili si věci a uklidili celý objekt. Dvěma auty jsme se přesunuli na bohoslužbu do Pelhřimova, ke které jsme přispěli připravenými modlitbami.

Na bohoslužbě se pro změnu kázalo o pleveli mezi pšenicí.

Na faře jsme poobědvali a pak nám zbylo ještě trochu času na florbal. Rozloučili jsme se s Jirkou a klobouckými konfirmandy a přesunuli jsme se na místní nádraží k cestě do Brna. Prvně nás vezla místní lokálka a po dalších dvou přestupech jsme se dostali domů.

Ondřej Sedláček

Žalm 104

Jsi opravdový Bůh, když jsi stvořil zemi pro lidi,
kteří si ji většinou neváží.
V mléčné dráze v blízkosti hvězdy,
která nám dává světlo a teplo pro růst
jsi stvořil planetu Zemi.
Na ní jsi zasadil zeleň a dřeviny,
které dávají život a skrýš zvířátkům
a ta zas dává život větší a dravější zvíři.
Dal jsi také do koryt vody, co byly stvořeny nejdříve,
pro všechny rostliny a živočichy.
Lidé si snad ani nedokáží vysvětlit tvou lásku
a nechápou, proč jsi stvořil zemi a nic za to nechceš,
jen porozumění tvého zamýšlení.

...

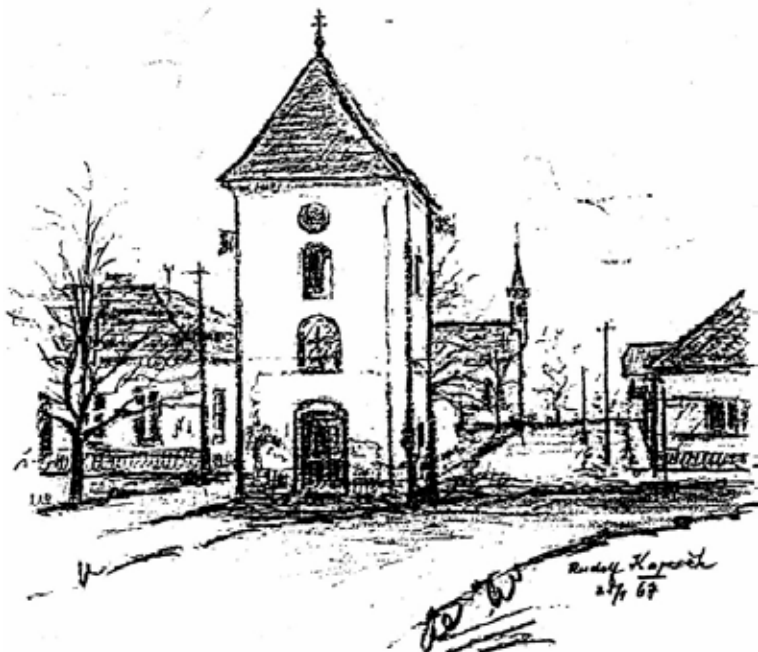
Chválíme tě, Hospodine, protože nás máš rád.
Děláš pro nás tolik dobrých věcí, a je to fakt dost dobrý.
Na zemi je hafo hodně moc života.
Jsou tu obrovský moře, kde žijou všechny možné druhy ryb,
a můžeme přes ně i cestovat.
Vytvořil jsi věci, které jsou pro nás záhadou.
Chválíme tě, Hospodine, protože nás máš rád.

...

Prameny tečou do potůčků, ty do potoků a ty do řek, které se vinou z hor.
Napájejí všechna zvířata.
I náhodný turista si zde smočí své rty.
Nad nimi létají datli, sýkory, sovy, žluny, skřivánci,
slavíci, vrabci, vrány, holubi, papoušci,
vlaštovky, havrani, ledňáčci, strakapoudi,
orli, supi, sokoli, ještěři, chocholouši, plameňáci,
čajky, labutě, husy, kachny, kukačky, dudci, sojky,
bažanti, kondori, mouchy, včely, komáři,
jepice, sršni, bukači, vážky, šídla,
slunéčka sedmitečná, kobylky, volavky, netopýři,
občas přelétne nějaký ten tučňák, pštros či slepice.
Ti všichni dělají takový kravál, že někdy ožijí i mrtví.

Rychmanov - ostrůvek evangelíků

Zpracováno podle měsíčníku Českobratrská jednota z r. 1923, vydávaného v Miroslavi

Císař Josef II. vydal roku 1781 nejen Toleranční patent, jímž bylo povoleno přijímat pod obojí způsobou, ale nařídil i rozdělení majetků panských. Ze zrušeného Újezdského dvora bylo určeno k rozdělení také pastvisko, na jehož ploše vzniklo 48 „famií“, tj. 48 ploch po 18 měřicích - 17 měřic polí a jedna měrice stavební plochy. Tuto část panského majetku nechal rozměřit guberniální rada Reichmann z Hochkirchu. Tak byl dán roku 1783 základ k založení osady s názvem Rychmanov (podle počestného jména rady Reichmanna). Zájemci o půdu se přistěhovali většinou z horského okresu poličského. Byli to převážně evangelíci.

V roce 1852 společně s katolíky přestavěli dřevěnou zvoníčku uprostřed návsi na kamennou. Avšak teprve roku 1871 za presbytera Josefa Pečínky vydobyli naši bratři na představenstvu obce právo zvonit při evangelickém pohřebním průvodu. Pohřbívání se dalo na hřbitově v Újezdě až do r. 1856. Na žádost podanou hejtmanství v Hustopečích dostali rychmanovští evangelíci r. 1857 povolení založit vlastní hřbitov v Rychmanově. Roku 1866, kdy sem přišla pruská armáda, bylo sedm jejích vojáků evangelického vyznání, padlých v boji, pohřbeno na tomto rychmanovském hřbitově.

V roce 1874 působila mezi rychmanovskou evangelickou mládeží Marie Vančurová z Čáslavi. Od r. 1883 dojížděl do Rychmanova každou čtvrtou neděli cestující kazatel

bratr Václav Pokorný z Brna, „aby vykonal všechny potřeby, které řád evangelický žádal“. Tuto službu konal až do r. 1890. „Od toho roku obdrželi jsme s pomocí Boží vlastního kazatele, vikáře Jarolíma Nešpora z Nosislavi. Poprvé kázal 29. června 1890.“ Bohoslužby se v té době konaly v rodinách členů sboru. Vedle služeb Božích vedl nedělní školu a učil katechismus a zpěv. Odchodem bratra Nešpora zůstaly Nosislav i Rychmanov opuštěny. Občas proto dojížděl do Rychmanova administrátor, bratr farář Opočenský z Nikolčic.

Farářem v Nosislavi se stal později bratr Radechovský a po něm br. Pokora. „Když pak tento odešel, mnozí na něj vzpomínali, jak často on v největší nepohodě chodil k nám do Rychmanova pěšky, což je až 4 hodiny cesty. Kázání slova Božího mohl farář Pokora konati sice jen o svátcích výročních a v Den díkůčinění za žně, asi 4x až 6x do roka, ale zato v týdně, po školním vyučování náboženství vykonával v měsících jarních a podzimních biblickou hodinu pro dospělé. Jeho služby, které prokazoval dětem i dospělým našeho sboru, se nedají žádnými díky dost ocenit.“ Po něm přišel do Nosislavi bratr farář J.A. Vališ.

Na podzim roku 1905 byl položen základ ke stavbě evangelického kostela v Rychmanově. Stavbu vedl František Dočkal z Miroslavi podle návrhu architekta Adolfa Bachara z Brna. Zjara 1906 bylo pokračováno ve stavbě. Cihly byly dováženy z Křenovic, a to 45 tisíc kusů, a 18 kubických metrů kamene z Heršpic. Dovoz stavebního materiálu provedli členové sboru zdarma. Pro účel stavby nechal stavitel nedaleko kostela vyhloubit studnu. Ještě téhož roku byla stavba dokončena a kostel slavnostně otevřen.

V roce 1921 převzal duchovní péči o sbor v Rychmanově podle usnesení ze dne 9. ledna 1921 v Nosislavi bratr Vladimír Míčan, člen sboru v Brně. Vykonyval pravidelně každých 14 dní kázání Slova Božího dopoledne. Po nich odcházel do městyse Újezd, kde vyučoval po 2 hodiny náboženství děti školy obecné i měšťanské. Oběd mu byl poskytován v domácnostech bratří v Rychmanově. Potom vždy ve spěchu odcházel podél říčky Cézavy na školu v Žatčanech - Třebomyslicích, aby věnoval dvě hodiny evangelickým dětem této obce. Pro nevýhodné vlakové spojení byl později nucen omezit výuku na jednu hodinu. Mezitím zajížděl do Bohunic a Obřan, kde mival pro nově přistouplé bratry a sestry večerní kázání v tamních školách.

Konfirmace v rychmanovském kostele se konala každý druhý rok. Přípravy dítek ke konfirmaci se ujal už za br. faráře Pokory br. Míčan.

„Soustavná duchovní práce ve zdejších místě je velmi nutná, nemá-li zaniknout. Předpokládáme, že snaha, aby náboženský život u nás nezahynul, ale byl podle Pisma oživen, bude prvořadou v myšlení i konání všech lidí dobrého srdce. Byli bychom rádi, kdyby nejen u nás ve sboru, ale i v našem okolí zapustilo hlouběji své kořeny Ježíšovo království a my vydávali ovoce Bohu ke cti a chvále, sobě pak ke vzájemné radosti.“

Zpracovala Věra Novosadová

Bude

Křesťanský magazín z Brna

2.3.2003 ČT 1 14.30, repríza: 5.3.2003 ČT 2 5.00 a 5.3.2003 ČT 2 14.30

V letošním třetím vydání Křesťanského magazínu představíme sdružení, které se pro svoji práci nechalo inspirovat biblickým veršem z druhého listu Timoteovi. Podíváme se také do Domova pro dětský život a v posledním příspěvku zavítáme do francouzské Provence. Tam žijí 4 řeholníci, kteří zasvětili svůj život obnově románského kláštera z 12. století. V závěru magazínu zadáme novou soutěžní otázku a vylosujeme další vítěze Biblické soutěže. Pořadem provází Petra Oppeltová

Klub otevřených dveří

každou středu v 9.30 ve sborových místnostech na Opletalově 6

5. 3. Jarní prázdniny, setkání dle domluvy

12. 3. Tresty ve výchově dětí, Marika Frydriřhová

19. 3. Soužití, pečování a naplnění v rodině, Olga Tydlitátová

26. 3. Začátky psychického vývoje dítěte, Laďka Ryšavá

2. 4. Děti, co budeme vyrábět, p. Kyselková

Maškarní bál pro předškoláčky

propukne v sobotu 1. března v 15.00 v sále na Opletalově 6. Srdečně zveme všechny princezny i loupežníky, broučky a berušky, pejsky, kočičky i ostatní obyvatele pohádkové říše.

Pěvecký sbor Gaudeamus

při Masarykově univerzitě v Brně nám zazpívá při bohoslužbách v Komenského kostele 26. března v 10 hodin. V rámci cyklu Setkání se Slovem a hudbou uslyšíme vokální skladby A Lottiho, G. Bardosa, U. Sisaka, K. Svedova a

V. Stepurka.

Seniorátní presbyterní konference

se připravuje na sobotu 15. března 2003 v 9 hod. - Blahoslavův dům, Lidická 79.

Hlavní téma: Misie včera a dnes. Kazatel Ochránovského sboru při ČCE v Praze Bohumil Kejr bude hovořit o misii Jednoty bratrské.

V následující diskusi se můžeme zamýšlet nad otázkami, zda je dnes ještě misie aktuální, co s misii mezi jinými náboženstvími, zda je šíření evangelia také šířením jiné kultury - a případně dalšími náměty.

Odpolední program: Adopce na dálku. Pracovnice Arcidiecézní charity v Praze nám poskytnou informace o projektu, jehož cílem je sponzorování vzdělání dětí ve vybraných zemích.

Zakončení se předpokládá nejpozději v 15 hod.

Koutek pro mládež

Nevracej se ke starým napajedlům jenom pro vodu, čekají tam na tebe přátelé a sny.

Africké přísloví

Svět

Někdo mi jednou řekl, že romantika je jen slovo, že je na světě málo pochopení a lásky, že za to může dnešní uspěchaná doba. Přijde mi, jako kdyby se většina mladých lidí vymlouvala jen na dnešní dobu. Jako kdybychom nechtěli přiznat, že dnešní svět a dnešní dobu si utváříme sami, že sami někam spěcháme. Když začneme od počátku, tak si vezměte jen to, jak se liší život ve městě a na vesnici či na malém městě. Ve městě vidíme jen honbu za penězi, časem, moře lidí pořád někam spěchajících. Na vesnici naopak je klid a my se ocitáme ve světě, kde máme konečně čas sami na sebe, ve světě, ve kterém se nespěchá a vypadá to, jako by tam čas plynul pomaleji. Městští lidé si snad už ani nedokáží vážít času a klidu. Vezměte si jen kolik z nás má chaty někde na venkově, aby si odpočinuli. Proč? Proč se nedokážeme v tomhle světě zastavit a vychutnat kouzlo lásky? Spousta z nás říká, že už romantika není, že mladí lidé touží jen po sexu. Je pochopitelné, že doba se vyvíjí a my žijeme jinak než naši prarodiče, bohudík.

Jenže mi občas přijde, že opravdu někam spěcháme. Nemůžeme vše svádět na dnešní dobu, na svět, ve kterém žijeme. Každý má své já, své pocity, svoje životní postoje a názory. Jde jen o to jaké. Neříkám nikomu, aby žil tak či tak. Chci jen ukázat na to, že mi přijde zbytečné hledat výmluvy na to či ono, když vlastní život si tvoříme sami. Každý jsme osobnost, která má vlastní smýšlení a může jednat podle svého uvážení a udělat si život, tak jak chce, žít s těmi, kteří nám vyhovují. Vím, že třeba v zaměstnání a na studiích to nejde, ale jinak ano. Nenechme se táhnout davem a dobou se slovy, je to tak, jak to je. Spousta z nás by chtěla změnit svět, ale dokud nezačneme sami u sebe, tak ho nezměníme ani o krok. Důležité je plnit si sny, žít tak, jak se nám líbí, a ten život opravdu prožít, aby většina z nás ve stáří nelitovala mnoha věcí, které jsme udělali či neudělali. Je přece krásné zastavit se, obejmout svoji lásku a jen tak se s ní dívat třeba na západ slunce. Cítit to, že v tu chvíli jste jen vy dva. Tak dejme šanci tomu, aby se svět občas pro nás „zastavil“.

Kolika lidem jsi dnes řekl, že je máš rád?

Fulghum

Z internetu z <http://www.mujiweb.cz/www/Souky>

Zprávy ze staršovstva

Brno I

Nejprve se staršovstvo věnovalo přípravě výročního sborového shromáždění a schválilo text výroční zprávy, která bude k dispozici všem členům sboru. Byl přečten dopis „dámského klubu“ a odsouhlaseno jeho konání s tím, že do konce roku by se měl upřesnit obsah a cíl těchto setkání. Dlouho se vedl rozhovor o návrhu na nový stůl Páně v Komenského kostele a byl čten dopis několika členů sboru k této věci. Proběhlo setkání varhaníků našeho sboru, o kterém informoval bratr Dušan Marek. Staršovstvo bylo podrobně informováno o nákladech sboru v roce 2002. Budou objednány žaluzie a zatemňovací rolety do sborového sálu. Staršovstvo rozhodlo podpořit rodinu po zemřelém senioru Pavlu Skálovi finančním darem. Sbirka na evangelický hospic ve Valašském Meziříčí bude uspořádána na Zelený čtvrtek a Velký pátek. Byla ukončena plynofikace kostela v Rychmanově v hodnotě 60 tisíc Kč, na kterou ze 2/3 přispělo město Újezd u Brna. Přípravou nedělních nešpor, které budeme konat ve spolupráci s husovickým sborem, byli pověřeni bratři Dušan Marek, Marek Baláš a Martin Grombířik. Přípravuje se návštěva přátel z partnerského sboru v Basileji koncem května. Byla schválena upravená nájemní smlouva s oddílem evangelického skautu, který užívá faru na Pellicově. Nájemní komise se v nejbližší době sejde se zástupci Evangelické akademie.

Jiří Gruber

Brno II

Právě před rokem jsme ze schůze staršovstva oznamovali doslova toto: „Staršovstvo přijalo informaci o změnách předpisů pro daňová přiznání a hospodaření sboru vůbec; bratr starší, jenž naši hospodářskou činnost spravuje, si uvědomuje, jaké další administrativní nesnáze nové předpisy sboru přinášejí, my ostatní presbyteri je snad zatím kdesi začínáme tušit, ale je jich zřetelně dost, ne-li ještě víc.“ Přesně po roce se situace opakuje vzhledem k novým daňovým předpisům tak, že pro jednání schůze staršovstva sboru lze použít doslova tytéž věty. - - Atmosféru schůze však tentokrát poznamenala událost, kterou by ještě před několika týdny nebyl nikdo očekával – po krátkém a těžkém onemocnění zemřel na začátku února bratr Miroslav Heryán, emeritní farář ČCE, v sedmdesátých letech pak farář sboru Brno II. Vzpomínky na něj a příprava účasti zástupců sboru na pohřbu staršovstvo pochopitelně zaměstnaly. - - Zástupci staršovstva a další členové sboru rádi přijali pozvání k účasti na výročním setkání pracovní skupiny Partnerschaft – Partnerství při staršovstvu našeho partnerského sboru ve Vídni. Těšíme se letos na připravovaná další setkání. Sestry a bratři starší se seznámili se změnami v obsazení kazatelských prací do velikonočních svátků. Už několikrát muselo staršovstvo věnovat pozornost také rozhodování o spolupráci s hromadnými sdělovacími prostředky, zejména pokud jde o účast sboru na přenosech bohoslužeb rozhlasem a televizí. Je patrné, že ani v tomto roce nezůstaneme těchto povinností a služeb ušetřeni.

Jaroslav Vitek

BŘEZEN

2.3.	8:30	BK	Olga Tydlitátová	9:00	BD	Jaroslav Vítek
	10:00	ČK	Olga Tydlitátová	10:00	Kuř	Ctírad Novák VP
	14:15	Rch	Olga Tydlitátová	13:45	Tiš	Jaroslav Vítek
9.3. <i>1. postní</i>	8:30	BK	Jiří Gruber VP	9:00	BD	Jaroslav Vítek VP
	10:00	ČK	Jiří Gruber VP	9:45	Tiš	VP
16.3.	9:00	BK	Olga Tydlitátová <i>sborové shromáždění</i>	9:00	BD	Jaroslav Vítek <i>sborové shromáždění I</i>
	14:15	Rch	Jiří Gruber	13:45	Tiš	Jaroslav Vítek
				19:30	BD	Marta Židková
23.3.	8:30	BK	Jiří Gruber	9:00	BD	Jaroslav Vítek
	10:00	ČK	Jiří Gruber	9.45	Tiš	
			<i>pěvecký sbor Gaudeamus</i>			
30.3.	8:30	BK	Olga Tydlitátová	9:00	BD	Jaroslav Vítek
	10:00	ČK	Olga Tydlitátová			<i>sborové shromáždění II</i>
				13:45	Tiš	Jaroslav Vítek
6.4.	8:30	BK	Jiří Gruber	9:00	BD	Jaroslav Vítek
	10:00	ČK	Jiří Gruber	10.30	Kuř	Jaroslav Vítek
			<i>skautská neděle</i>	13.45	Tiš	Jaroslav Vítek
	14:15	Rch	Jiří Gruber			
	19:30	ČK	Štěpán Hájek			

LEGENDA

BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim
Tiš Tišnov